

Een nieuw Leven

door

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

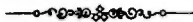
Prijs 10 cent. 25 Expl. f. 2.25. 100 Expl. f. 6.50.

EEN NIEUW LEVEN.

Een Paaschverhaal voor de Jeugd

DOOR

P. J. KLOPPERS.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

I.

„Alles wel aan boord?”

Mijne ouders woonden vroeger te R...., een onzer grootste zeehavens, waar mijn vader handel dreef in koloniale waren. Als ik des morgens het hoofd buiten het venster van ons slaapkamertje stak, dan zag ik met verrukking dat mastbosch met die honderden wimpels en vlaggen, die mij „goemorgen maat!” schenen toe te wuiven. Maar straks hoorde ik dit niet meer van die stukken dundoek, neen, dan kwamen zij, die onder de wapperende vlaggen en op die tallooze groote en kleine, ranke en zware bodems den oceaen beploegden, in den winkel en het „goemorgen, maat!” werd in alle talen overgezet voor vaders toonbank. Dat het „good morning” en het „guter morgen” hierin den hoogsten toon speelden, d. i. dat we het meest Engelschen en Duitschers zagen, behoef ik u nauwelijks te zeggen, als gij te R.... bekend zijt. Evenmin zal ik noodig hebben, u te verzekeren, dat ik vaak de gelegenheid bespiedde, waarop het scheepsvolk kwam proviandeeren, onder allerlei voorwendsels in den winkel tegenwoordig was, mij tusschen de matrozen voegde en zooveel mogelijk en al meer en meer met hen sprak. Zij, die dan ook herhaalde malen onze haven aandeden, kenden mij reeds van nabij en ik geloof, dat het mijn vader niet weinig streefde, als zoo menige ruwe zeemanshand mijne haren glad streek en mij een „good fellow” (*) noemde.

(*) goeden knaap.

Misschien liet vader mij ook wel opzettelijk met hen keuvelen en handelen, immers ik was zijn oudste zoon en, daar ik veel lust in den handel had, was niets natuurlijker, dan dat hij mij in hope reeds tot zijn opvolger bestemde. Nauwlijks had ik dan ook de schoolbanken verlaten, of ik werd er met de mand op uitgezonden. Eerst bij de burgers, dan aan boord en ik heb nog niet kunnen uitmaken voor mijzelve, wat mij het best beviel. Immers al klonk mij het welkom te land ook nog zoo bekend en vriendelijk toe, te water scheen het mij guller en hartelijker geroepen te worden, precies, alsof de goede zee-god Neptunus, die met zijn drietand boven vaders winkelkast troonde, het uit zijne bolle en blozende kaken had geblazen. De „good fellow” werd een oude bekende en vaak scheen Jan-maat op zijn komst te wachten, om al zijnu vreugd en leed van de laatste reis uit zijn hart als ballast in het mijne te gooien; 't was dan immers niet mijn schuld, dat de mand een poosje op den grond gezet werd en ik een oogenblik met hem „voor anker ging liggen.” Bij al het verkeerde, dat ik daar hoorde, heb ik ook menig goed woord opgevangen, en ik herinner mij oogenblikken aan boord, die ik voor geen tien anderen te land zou willen ruilen, waarvan ik nu eerst begrijpen ga, welk een invloed zij op mijn eigen gemoed en leven uitoefenden. Vaak klonk mij uit dat gulle en eerlijke matrozenhart een woord in het oor en drong mij in de ziel, dat ik ook nu nog niet, ja, nu in het geheel niet vergeten kan, zoo eenvoudig als het was. o Zee, als gij ook eens uwe dooden zult hergeven! Als gij opwaken zult op de stem van Hem, die de Opstanding en het Leven is! Als uwe golven zich beroeren zullen en bruisen en steigerende zich verheffen! Als uw schoot scheuren zal en al de Ben's en Jack's en Heinrich's en Johann's met de Karel's en Willem's uit uw graf zullen verrijzen..... welk

een rijke oogst voor den grooten Landman, die al zijne schoven dan verzamelen zal in zijne schuur!

Kom, ik wil u eene geschiedenis uit mijne jongelingsjaren verhalen. Als gij er naar luisteren wilt, even als ik die in der tijd aanhoorde, met open mond en gloeiende wangen, de blikken gespannen op den verteller gericht, dan ben ik tevreden en gij ook. 't Was op een zonnigen October-morgen, ongeveer aan het einde der maand, dat ik met een mand, van allerlei proviand voorzien, aan boord van de „Eleonore” stapte. Zij was een van de prachtigste koopvaardij-schepen; zoo kwamen er geen zes per jaar in de haven. Zij had bij ons lading ingenomen naar B... en lag thans zeilreë. Nauwlijks was ik aan boord of de oude Johann, de onderstuurman, wenschte mij een „kemorke!” „Goemorgen!” riep ik, „'t luie leven is haast gedaan, Johann! Wanneer gaat ge onder zeil?”

„Morken of oofermorke!” antwoordde hij in gebroken Hollandsch, dat maar al te zeer den Duitschen buurman verried. „'t Is nicht alles, joengen!” zoo ging hij voort, „Laat in den tait en....”

„Kom, Johann!” hernam ik, „ge hebt het prachtigste weer van de wereld, de wind is goed en de lucht staat vast. Ge behoeft u nu niet ongerust te maken.”

Oenkeruscht!..... Poe-oe-oe! Ik mak mir nicht oenkeruscht! Aber, 'k zeg je maar, dat 't nicht alles is! Mooi weer en koeten wind, maat, je praat, nach je verstant hept. 'k Gelooff, ja, 'k geloof het fast, dat Johann nog eins mit schoon weër und koeten wind naar den kelder kaat!... hum!... koeten wind en de lucht staat fast! hum! Johann fertrouwt het niet in 't end van October, fersta je?”

Ja, ik verstond het wel, en het deed mij pijn, erg pijn den ouden Johann zóó te hooren praten, want, ik hield van hem. Hij kwam dikwijls bij ons tehuis,

en dikwijls had hij mij, op zijne knie gezeten, van zijne tochten verhaald of mij een boot gebracht, met eigen hand gemaakt en opgetuigd. Ik trachtte hem een hart onder den riem te steken, doch hij schudde treurig het hoofd.

„Freut euch des Lebens!
Weil noch das Lämpfchen glüht! (¹)

zoo zong Gottlieb, de Duitscher, de landsman van Johann, terwijl hij ons eer voorbijsprong dan langs ons henen liep. Hij maakte zijne eerste reis op de „Eleonore”. ’t Was een kloek jongeling; zijne kaakbeenderen deden zijne blozende wangen nog meer onder zijn kastanjebruin haar uitkomen en zijne glinsterende oogen zeiden duidelijk, dat hij opgewonden was.

„Zoo vroolijk, maat!” riep ik hem achterna, „vast, omdat ge morgen het groote gat uitzeilt.”

„Vroolijk! Vroolijk! Ha, maat, Gottlieb is altijd vroolijk! Waarom zou ik zwart zien!” zeide de jonge Duitscher op luchtigen toon en zich op zijne hielen draaiende, zag hij mij en Johann beurtelings aan. „Deze ziet zwart,” ging hij voort, „hij heeft er altijd een zwaar hoofd in, maar ’t is geen wonder, hij is een Zwaab en die zijn altijd zoo zwaar van bloed. Ik ben van den Rijn, ja van den Rijn ben ik!” Nu volgde er eene ontboezeming over zijn land en zijne streek, zóó opgewonden, dat ik bij mijzelve dacht: dat is gemaakte vroolijkheid, man! Daar loopt een toon van droefheid onder, zóó treurig als ik het maar ooit heb gevoeld. Hij praatte maar voort en daar hij zuiver Duitsch sprak, had ik moeite, hem goed te volgen; nu en dan beriep hij zich op Johann, als hij een getuige noodig had voor al het goede en schoone, dat hij van zijn landstreek vertelde. Deze staarde onbewegelijk naar den grond, alsof hij alleen zat te

(¹) Schep vreugde in ’t leven,
Zoolang nog het lampje schijnt!

mijmeren, hief dan even het hoofd op, zag beurtelings Gottlieb en mij aan en zeide:

„Johann heef meer so praten kehoord. Veel moois, veel moois, in de hafen, maar nauw sind ze in 't ranne sop, of 't moois is gethaan; dat 's knapenpraat, fersta ge, und”

.Gottlieb wachtte het slot van zijne tegenwerping niet af, maar zijn servet over den arm hangende, — hij was hofmeester aan boord — haalde hij de schouders op, alsof hij zeggen wilde: „dat oude zwaarhoofd is onverbeterlijk!” wuifde mij goeden dag en trad al neuriend de kajuit binnen.

„und kewoonlijk sit er meer achter! Dese frind ook, 's avends sit hij mit de hand an den kopf en is oenruschtig en benauwd, dat men zekgen zou, dat hij een mord gethaan had — maar 't is nicht richtig, fersta ge! nicht richtig und dan 't kroote woord foeren en zich ziek lachen, als een aud zeeman zijn ziel liefhat und an God denkt!”

Zoo sprak de oude Johann en mijn hart gaf hem meer gelijk dan den luchtigen Gottlieb. Twee dagen later stoomde de „Eleonore” met volle zeilen de haven uit. Ik stond op den oever en zag het schoone schip het ruime sop kiezen. Nog kon ik de mannen aan boord onderscheiden. Dat is Gottlieb, hij wuift met den witten zakdoek en Johann, dáár staat hij aan het roer — hij licht nog eenmaal het bruine kapje — nog altijd even moedeloos! Mij was het, als hoorde ik hem nog zeggen: „'k geloof het fast, dat Johann nog eins mit schoon weër und koeten wind naarden kelder kaat!”

Ongeveer twee maanden later lazen wij in de nieuwsbladen, dat de „Eleonore” met man en muis vergaan was. Arme Johann! Arme, arme Gottlieb!

II.

Onverwachte verrassing.

De winter was voorbijgegaan. Eindelijk was het den voorjaarsstormen en Maartschen buien gelukt ook het laatste spoor van zijn verblijf weg te vagen. Langzamerhand liep de haven ledig, het eene schip na het andere waagde zijn eerste reis. Natuurlijk kwamen er dagelijks ook weder anderen binnen, die den winter elders hadden afgewacht. De Paaschdagen naderden en wij verheugden ons reeds op de heerlijke rust, die ons wachtte, als vader den winkel voor drie volle dagen sluiten zou. Nu, dat gebeurde dan ook niet al te dikwijls en de kinderen, wier vaders winkeliers zijn, weten wel, dat de oogenblikken van rust in huis kostbaar zijn. „Dat is toch het heerlijkste van het Paaschfeest niet!” zegt gij, en ge hebt volkomen gelijk. Daaraan dachten wij veel te weinig, ondanks al de vermaningen onzer vrome ouders, en waarschijnlijk zouden wij zóó de Paaschdagen ook doorgebracht hebben, zonder daarover veel te denken, indien we er niet op treffende wijze aan herinnerd waren. Vader was naar de markt en ik stond gereed, den knecht te helpen in het bedienen der klanten, toen een jonge zeeman de deur binnentrad, op mij toeliep en, mijne hand grijpende, in het Duitsch vraagde:

„Kent gij mij niet meer?”

Waarschijnlijk bemerkte hij, dat, ja, zijne trekken mij voorstonden, doch dat ik hem niet tehuis brengen kon.

„Gottlieb van de „Eleonore.” Ge weet wel, die met Johann.... ach, ach!” hier schudde hij treurig het hoofd en een traan glinsterde in zijn oog.

„Wat! riep ik uit, gij? En ik meende, dat we tot onze diepe smart gelezen hebben, dat de „Eleo-

nore" met allen vergaan is. Dus schijnt dat overdreven, niet waar. Hoe is het met Johann?"

Hij stak den wijsvinger omhoog en zeide treurig: „Johann is bij God!

Neen, de berichten zijn niet overdreven, allen zijn vergaan! Alleen de arme Gottlieb is als door een wonder gered, opdat hij een nieuw leven zou beginnen, ja, een nieuw leven!" herhaalde hij. Ik noodigde hem binnen, bood hem eene sigaar en verzocht hem, mij een oogenblik te veroorloven, ten einde het noodigste af te doen, waarna ik verlangde, zijne geschiedenis te vernemen.

„Ik heb vreeselijke dagen beleefd, "zeide hij, toen we tegenover elkander gezeten waren, „sinds ge mij het eerst en het laatst zaagt, toen ik spotte met de vrees van Johann, die toch maar al te gegrond gebleken is. Gij weet, dat we met schoon wêer en goeden wind uitzelden, doch dat de volgende weken zeer stormachtig waren. Niettemin, ons schip was goed gebouwd en kon er tegen; wij hielden dus goeden moed. Toen wij echter ongeveer halverwege onze reis hadden volbracht, kregen we de kwade koorts aan boord. De kapitein was een van de eersten, die aangetast werd, daarop de stuurman en deze bestierf het. Toen werden vijf van het scheepsvolk ziek en eindelijk moest ook Johann zijne plaats aan het roer vaarwel zeggen en naar kooi kruipen. Goede raad was duur en de beste varensgezel werd aan het roer gezet, terwijl een ander over en wêer liep, om nu een raad van den kapitein, dan eene inlichting van Johann over te brengen, als ten minste de koorts hun een oogenblik verademing gunde. Dit bleek echter niet genoegzaam en alsof alles het op onzen ondergang gemunt had, dáár barstte een geweldige storm boven ons hoofd los. De kapitein beval, dat we op de kust zouden aanhouden en op de reede van C... ankeren. Eer wij ze echter bereikt hadden,

zat de „Eleonore” op een klip, ongeveer drie kwartier van de kust. Wij seinden en vuurden noodschoten af, doch.... de kustbewoners stonden wel in troepen aan den oever het treurig schouwspel gade te slaan, maar niemand durfde te midden der sterke branding en de hevige orkaanvlagen zee te kiezen. Wij waren ten einde raad. Vergeefs wierpen wij alles uit, vergeefs hieven de woedende golven het achterschip in de hoogte, wij schuurden hoe langer zoo vaster in den zandigen bodem. Ziek, als hij was, doodziek waggelde de kapitein op het dek, doch ook zijne tegenwoordigheid vermocht niets tegen het geweld van de elementen, die tot onze vernietiging samenspannen. Dáár werd een boot van den oever gelaten; de hoop herleefde in onze borst en wij beraadslaagden reeds, dat we de zieken het eerst zouden laten vervoeren. Angstig volgden wij de bewegingen van het vaartuig, doch, hoe men zich ook inspande, de macht van wind en stroom was te geweldig. Men kon ons niet bereiken, en na ongeveer een half uur door hoop en vrees geslingerd te zijn, zagen wij het vaartuig naar den oever terugkeeren. Eén kans bleef nog over; straks kwam de vloed en misschien raakte onze bodem vlot. Zoolang zou de „Eleonora” niet leven. De orkaan verdubbelde zijne krachten, het schip werd uit elkander geslagen; wij verzonken in de bodemlooze diepte. Ieder dacht om zichzelf, en... om lijfsbehoud. Ik had mijn bewustzijn genoeg behouden, om een der drijvende wrakken te grijpen en mij er aan vast te klemmen. Ik legde mij lang uit neder, ten einde de kracht van den wind beter te kunnen trotseeren. In één oogenblik was ik een eindweegs van de klip medegevoerd, terwijl ik nog de hand uitgestrekt hield, waarmede ik één mijner lotgenooten, die zich het naast bij mij bevond, trachtte te redden. Telkens verloor ik de klip uit het gezicht en als ik den blik daarheen wenden kon, telde ik steeds minder hoofden boven de brieschende golven. Kramp-

achtig klemde ik mij vast aan mijne ongelukkige redingsboot, waarmede ik nu eens tot op den kop der golven geslingerd werd, dan duizelend neêrplofte in de diepte. Ik bracht eene vreeselijke ure door; het koude zweet brak mij uit. Daarginds stak nog ééne hand boven den bruisenden vloed... ook zij verdween en van de schoone „Eleonore” was slechts één man meer in het land der levenden. Intusschen was de storm bedaard en, hoewel mijne oogen voortdurend de klip zochten, had ik het strand niet uit het gezicht verloren. Een boot werd uitgelaten en stuurde naar de klip; dáár was geene levende ziel meer te vinden. Men zag rond en ontdekte mij; genoegzaam genaderd, wierp men mij een touw toe. Ik greep het, klemde het krampachtig in de gesloten vuist en..... toen ik de oogen weêr opsloeg, lag ik in eene vriendelijke kamer en op een zacht bed, terwijl een heer mijne trekken gadesloeg en mij in het Fransch iets vraagde. Ik schudde met het hoofd, ten bewijze, dat ik hem niet verstond en zeide, dat ik Duitscher was. Toen vraagde hij in gebroken Duitsch naar mijn welstand. Ik was uitgeput en wees naar mijn hoofd. Hij beval mij de diepste rust aan en weigerde mij te antwoorden op mijne vraag naar de bemanning der „Eleonore.” Ruim zes weken lang was ik het voorwerp der teederste zorgen dezer vriendelijke menschen; hun eigen kind hadden zij niet beter kunnen behandelen. Onder degenen, die mij bezochten, behoorde een grijs, eerwaardig heer. Ik was dankbaar aangedaan, toen hij met zijne zilveren stem in het Duitsch vraagde naar mijne geboorteplaats, mijn naam en lotgevallen.

„Gottlieb!” herhaalde hij nadenkend, „Gottlieb!... een schoone naam mijn vriend, ja, God heeft u be-wezen, dat Hij u liefheeft, want uit de kaken des doods heeft Hij u gered! En hebt gij God ook lief? Hebt gij Hem reeds gedankt voor Zijne wondervolle bewaring?”

Hij wachtte, ik kon hem niet antwoorden. Hij had de rechte snaar aangeroord; mijn hart werd verscheurd door wroeging en berouw. Hij liet mij alleen en beloofde, den volgenden dag weder te komen, daar hij vreesde, mij te veel in te spannen.

„o God!... o Moeder!”... riep ik uit, toen ik mij weder alleen bevond. Den volgenden dag kwam hij weder. Ik vertelde hem mijne geschiedenis; immers het bewustzijn, dat hij mijn landgenoot was en zijne opene, eerwaardige trekken dwongen mij, hem te vertrouwen. Ik zeide hem, dat mijn vader reeds jaren dood en ik de eenige zoon eener weduwe was. Ik had jaren ter school gegaan bij de Herrnhutters, en van God en den Heer Jezus gehoord, over wie mijne moeder ook niet ophield, mij te spreken. Doch dat strenge, ingetogen leven, mij voorgeschreven, beviel mij niet en, schoon mijne moeder mij tot den onderwijzerstand bestemd had, ik toog de wereld in. Mijn goed voorkomen en beschaafde manieren bezorgden mij weldra eene plaats in een koffiehuis, doch ook hier was ik te gebonden naar mijn zin en nog teveel onder bereik mijner arme moeder, die niet ophield, mij op het gevaarlijke van mijn loopbaan te wijzen. Ik liet haar praten en gaf mij aan allerlei verleiding bloot. Dáár las ik in een der bladen, dat men voor de „Eleonore” een hofmeester zocht. Ik bood mij aan en men nam mij. Vruchteloos bad en smeekte mijne moeder met vele tranen, mijn besluit te veranderen, ik bleef onverzettelijk. „Men kan op zee immers even braaf zijn als te land en... oude menschen hebben duizend grillen en nukken!” Ik kwam aan boord doch de tranen mijner arme moeder nam ik als een angel der wroeging in mijn hart mede.”

Gottlieb hield op, ik smeekte hem verder te gaan. Na eenige oogenblikken vervolgde hij. „De rest mijner geschiedenis weet gij en 't is waar, wat ik u gezegd heb: ik ga naar B..., naar mijne arme moeder,

met Gods hulp hoop ik bij haar een nieuw leven te beginnen; als de Heer haar in het leven gespaard heeft, zal zij nog vreugde aan haar eenig kind beleven. Mijn ouden, eerwaardigen landgenoot heb ik het te danken naast God in den Hemel, dat ik, door wroeging verscheurd, en verteerd door de knagingen des gewetens, den moed had rust en vrede te zoeken aan den voet van het Kruis. Toen ik wanhoopte aan genade voor mij, die, tegen beter weten in, mijne eigene zaligheid verworpen had, bad hij voor mij, dat ik genade mocht ontvangen. Hij herinnerde mij, hoe bitter Jezus, mijn Heiland, voor zondaren geleden had, voor een moordenaar zelfs, opdat Hij ze zalig maken zou. Hij wees er mij op, hoe God mij bewezen had, dat Hij geen lust had in mijn dood, maar daarin, dat ik leven en mij bekeeren zou. En ik heb mij geworpen in de armen van mijn gekruisten Heiland en ik heb tot Hem gezegd: „Heer Jezus, hier ben ik, ik weet geene andere toevlucht dan tot U! Red mij, geef mij de rust mijner ziel weder en Gottlieb zal U liefhebben!” Lieve Vriend, ik ben niet beschaamd geworden; in genade heeft Hij mij aangenomen en Hij heeft tot mij gezegd: „Voor u heb ik geleden, bitter geleden, voor u ben ik gestorven, opdat gij vrede zoudt vinden en rust voor uwe ziel! Wat doet gij nu voor Mij?” Toen heb ik Hem geantwoord: „Heer Jezus, dat wil ik doen! Ik wil U liefhebben en den weg wandelen, dien Gij mij wijst, ten allen tijde, totdat Gij mij bij U in den Hemel neemt!”

Die weg leidt allereerst naar mijne arme moeder, vriendlief! Ik had geene rust, eer ik haar geschreven had, en mijne lieve moeder dankte God, dat zij haar kind had behouden en wedergevonden. Nu zal ik opstaan en tot haar gaan en tot haar zeggen: „Moeder, lieve moeder, ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor u, en ben niet meer waardig, uw zoon genoemd te worden. Ik heb uw ziel bitter bedroefd;

vergeef het mij, zooals God het mij vergeven heeft!" En zij zal het mij vergeven, zij heeft het reeds gedaan, en Gottlieb zal met Gods hulp zijne moeder nog gelukkig maken."

„Dus, ge zijt nu op reis naar B...?" vroegde ik.

„Ja!" antwoordde hij, „mijn landgenoot heeft mij het geld tot mijn overtocht voorgesloten, en die vriendelijke menschen ginds hebben mij met weldaden overladen. Ik haast mij naar huis te reizen, ik wil op het Paaschfeest bij mijne moeder zijn. Mijn opgestane Heiland zal mij kracht geven, in Zijn naam het nieuwe leven onder moeders oogen aan te vangen."

Ik wilde hem bij ons houden tot den volgenden morgen, maar hij sloeg het onmiddellijk van de hand en zeide, dat hij slechts gekomen was om mij zijn lot en dat van den armen Johann te vertellen. Toen vader tehuis kwam, moest hij toch bij ons blijven eten. Hij had echter geene rust, eer wij ons gereed maakten hem naar den trein te brengen, die hem naar B... voeren zou. Hij had veel onderweg met mij gesproken over mijzelve en toen ik hem, op zijne vraag, of ik den Heer Jezus al liefhad, geen gereedelijk antwoord durfde geven, mij aanbevolen, Hem te zoeken, over Zijne liefde te denken, die zich in den dood gegeven had voor mijne zonden en mij zoo gaarne zalig maken wilde.

„Beloofst gij het mij?" zeide hij, mij de hand toestekende.

„Ja!" zeide ik, „ik wil het u beloven!"

Hij drukte mijne hand hartelijk en stapte in. Nog eenmaal riep hij mij en, het hoofd buiten het portier stekende, zeide hij zacht: „Zorg, dat gij niet met schoon weër en goeden wind naar den kelder gaat!" — De trein floot en Gottlieb verdween uit mijn gezicht. Ik heb hem nooit weërgezien, maar, God zij gedankt, ik heb woord kunnen houden!"

Besluit.

Zóó vertelde Oom ons, toen wij op een zonnigen Paaschmorgen met hem wandelden. De Paaschzon is sedert dien tijd dikwijls over mijn huis en boven mijn hoofd opgegaan, en vaak meende ik te midden van hare stralen het beeld van Gottlieb, den Duitscher, te zien, want geen onzer kan Ooms geschiedenis vergeten. Mij is het, als vragen deze dagen mij onophoudelijk uit naam van den Heer Jezus, of ik Hem lief heb. Het gaat mij, als den jongen Graaf van Zinsendorf, die, eenmaal door de straten eener Duitsche stad wandelende, een kruisbeeld zag, met het onderschrift: „Dat deed Ik voor u, wat doet gij nu voor Mij?”

Kinderen, ook aan u deze vraag! Het leven is ook eene zee. God heeft u cuders gegeven en meesters bovendien, die u vroeg bekend maken met het groote offer, dat Jezus eenmaal bracht voor uw heil, voor uw geluk! Hij zegent u ruimschoots, ja, u allen, ook voor het tijdelijke. Kinderen, hoe rustig drijft uw sloopke op de groote wateren des levens. Hoe helder is de hemel boven u en hoe zacht blaast de wind in uw zeil! „Zorgt, dat ge niet met schoon weêr en goeden wind naar den kelder gaat!” Bedenkt, dat gij met al die voorrechten toch diep ongelukkig zijt, indien gij uwe zonden niet ziet en daarmede de toevlucht neemt tot het kruis van den Heer, die voor u leed en stierf. Het weêr is niet te vertrouwen en de golven des levens zijn in de lente der jeugd wispelturiger dan ooit. De wind blaast, waarheen hij wil, ten leven, of... zóó vaak ten doode. Haast u dan en behoudt uwe ziel. De gekruiste Heiland is niet meer dood; de Paaschgeschiedenis zegt het u, dat Hij leeft, dat Hij u altijd hoort, dat Hij u zoo gaarne behoudt, dat Hij u liefheeft. Hij wacht u, lief kind,

met geopende armen, om u aan Zijn hart te drukken en u te zegenen. Kind, waarom zoudt gij niet tot Hem gaan? Wilt gij dan niet gelukkig zijn, waar zooveel menschen en zoovele kinderen zalig worden voor tijd en eeuwigheid? Heeft Jezus al dat lijden voor u te vergeefs geleden, terwijl duizenden anderen Hem met tranen danken, dat Hij hun vrede geven wilde door Zijn bloed? Werpt u, zondig als gij zijt, ongehoorzaam en stout, als uwe ouders en meesters u vaak noemen moeten, aan Zijne voeten en zegt Hem: „Heer, ik heb zulk een boos hart? Vergeef mij al mijne zonden om Uw bloeds wil! Geef mij een ander hart, dat gaarne het goede wil, dat afschrik heeft voor het kwaad! Waar Hij is? Waar gij u aan Zijne voeten, waar in Zijne armen werpen kunt? Kind, overal, waar gij neêrknielt, om Hem dat te zeggen, overal, waar gij zijt! Dáár staat Hij aan uwe zijde en hoort u! Zegenend breidt Hij Zijne doorboorde handen over u uit en spreekt: „Kind, Ik heb uwe hand gevat, Mijn oog zal op u zijn, Mijne liefde bestuurt het roer van uw levensbootje te midden der stormen!

„Laat vrij dan uw levensboot rijzen en dalen,
In voorspoed en blijdschap, in onspoed en kwalen,
Uw God is de Koning van hemel en aard,
Die stormen doet zwijgen en zeeën bedaart.

Laat vrij dan uw levensboot dalen en rijzen,
Gij zult onder 't zinken en stijgen Hem prijzen;
Hij voert u getrouw naar de guldene kust
Van 't land uwer hope en der zalige rust!“ (*)

(*) de Liefde.